

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 175/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. F., K.-M., zastúpeného advokátom JUDr. E. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf/84/2008 zo 4. decembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. F. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2009 doručená sťažnosť Ing. M. F., K.-M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. E. K., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 84/2008 zo 4. decembra 2008.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že Daňový úrad Košice II (ďalej len „daňový úrad“) v dodatočnom platobnom výmere č. 696/230/69384/07/Ball z 29. októbra 2007 (ďalej len „dodatočný platobný výmer“) určil sťažovateľovi daň z pridanej hodnoty v sume 635 340 Sk z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre oslobodenie od dane z pridanej hodnoty podľa § 37 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“). Z dodatočného platobného výmeru vyplýva: *„Sťažovateľ v decembri 2003 deklaroval vývoz osobného motorového vozidla na U. Na faktúre... ako odberateľ vozidla, ako aj na vývoznom JCD... ako príjemca tovaru, je uvedené Embassy of the Slovak republic, L. H., Husband of the Official,... K, U. (Veľvyslanectvo SR na U., L. H., manžel úradníka....). Ministerstvo zahraničných vecí SR na dopyt colného úradu uviedlo, že zastupiteľský úrad v K. nebol vlastníkom vozidla a ani odberateľom tovaru. Pani H. nebola vysielaná prostredníctvom Ministerstva zahraničných vecí SR, ale Ministerstvom hospodárstva SR, a teda L. H. nemohol byť posudzovaný ako manžel úradníka veľvyslanectva SR. Ing. H. predložil potvrdenie, v ktorom Veľvyslanectvo SR na U. potvrdzuje, že motorové vozidlo bolo registrované pri zastupiteľskom úrade na U. a bolo v osobnom vlastníctve Ing. H. Odberateľom (kupujúcim) bol Ing. H., ktorý je v zmysle colného zákona slovenskou osobou. Faktúra bola uhradená v hotovosti priamo u sťažovateľa, a teda sťažovateľ nemal podľa § 37 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. doklad o platbe zo zahraničia. Podľa ustanovenia § 37 ods. 3 zákona č. 289/1995 Z. z. vývoz tovaru do zahraničia je oslobodený od dane u toho platiteľa, ktorý je predávajúci vo vzťahu k organizačnej zložke tuzemskej osoby umiestnenej v zahraničí. Sťažovateľ nebol vo vzťahu k organizačnej zložke tuzemskej osoby umiestnenej v zahraničí, pretože Veľvyslanectvo SR na U., ktoré je organizačnou zložkou Ministerstva zahraničných vecí SR nepotvrdilo vlastníctvo k vozidlu a jeho kúpu.“*

Proti dodatočnému platobnému výmeru podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo daňové riaditeľstvo rozhodnutím č. I/223/2004-14149/2008/992517-r z 1. februára

2008 (ďalej len „rozhodnutie daňového riaditeľstva“) tak, že dodatočný platobný výmer potvrdilo.

Sťažovateľ sa žalobou z 19. februára 2008 podanou Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia daňového riaditeľstva.

Krajský súd rozsudkom č. k. 7 S 25/2008-33 z 28. mája 2008 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžf 84/2008 zo 4. decembra 2008 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ uvádza, že *«... mal povinnosť preukázať vývoz tovaru do zahraničia, ako aj to, že ako predávajúci bol vo vzťahu k Veľvyslanectvu SR na U., ako organizačnej zložke tuzemskej osoby umiestnenej v zahraničí...»*

Podľa ustanovenia § 37 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. vývoz tovaru preukazuje platiteľ písomným colným vyhlásením o prepustení tovaru do režimu, v ktorom je výstup potvrdený colným orgánom...

Podľa ustanovenia druhej vety § 37 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. na požiadanie daňového úradu je platiteľ povinný preukázať vývoz tovaru aj iným dokladom, najmä dokladom o preprave tovaru do zahraničia, dokladom o platbe zo zahraničia za vyvezený tovar. V daných dokladoch, na rozdiel od písomného colného vyhlásenia sa nejedná o obligatórne, ale len o fakultatívne doklady, ktorými sa sekundárne popri písomnom colnom vyhlásení preukazuje vývoz tovaru... Ak by sťažovateľ vývoz tovaru preukázal písomným colným vyhlásením o prepustení tovaru do režimu, v ktorom je výstup potvrdený colným orgánom, ale nedisponoval by dokladom o preprave tovaru do zahraničia (napr. zabezpečoval odberateľ) alebo dokladom o platbe zo zahraničia za vyvezený tovar (napr. faktúra nebola uhradená), potom by správca dane nemohol bez iného prijať záver, že nesplnil svoju dôkaznú povinnosť. Tieto fakultatívne doklady daňové orgány spravidla požadujú vtedy, ak sú pochybnosti o vývoze tovaru. V danom prípade takéto pochybnosti neboli, Ing. H. vývoz tovaru preukázal písomným colným vyhlásením o prepustení tovaru do

režimu, v ktorom bol výstup potvrdený colným orgánom, a ak by aj za tovar nezaplatil, splnil by svoju dôkaznú povinnosť. Z uvedeného dôvodu, sťažovateľ nepovažuje za potrebné ďalej analyzovať veľmi nejasný pojem „doklad o platbe zo zahraničia za vyvezený tovar“ uvedený v ustanovení § 37 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z...

Sťažovateľ vývoz tovaru preukázal písomným colným vyhlásením o prepustení tovaru do režimu vývozu, v ktorom bol výstup tovaru do zahraničia potvrdený colným orgánom, a teda splnil si svoju dôkaznú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 37 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z...

Podľa ustanovenia § 37 ods. 3 zákona č. 289/1995 Z. z. vývoz tovaru do zahraničia je oslobodený od dane u toho platiteľa, ktorý je predávajúci vo vzťahu k organizačnej zložke tuzemskej osoby umiestnenej v zahraničí. Zo znenia uvedeného ustanovenia zákona vyplýva, že akcent sa pripisuje osobe platiteľa (u toho platiteľa, ktorý...). Zákon vzťah predávajúceho k organizačnej zložke bližšie konkretizuje, neuvádza o aký právny vzťah sa musí jednať. Daňové orgány a všeobecné súdy na základe skutočnosti, že Veľvyslanectvo SR na U. nebolo vlastníkom vozidla dospeli k záveru, že sa mohlo jednať len o vzťah kúpnopredajný. Takéto reštriktívne ponímanie nezohľadňuje postavenie Ing. H., ako osoby podliehajúcej Viedenskému dohovoru a z neho vyplývajúceho vzťahu k Veľvyslanectvu SR na U. Takýto výklad v konečnom dôsledku vytvára situáciu, ako keby žiadny vzťah sťažovateľa prostredníctvom kupujúceho s organizačnou zložkou tuzemskej osoby umiestnenej v zahraničí neexistoval...

Ustanovenie § 37 ods. 3 zákona č. 289/1995 Z. z. nekonkretizuje vzťah predávajúceho k organizačnej zložke tuzemskej osoby umiestnenej v zahraničí a nie je možné vylúčiť, že pre účely oslobodenia od dane to môže byť aj vzťah prostredníctvom kupujúceho, ako osoby podliehajúcej Viedenskému dohovoru a z neho vyplývajúceho postavenia k Veľvyslanectvu SR na U...

Sťažovateľ zákonným spôsobom preukázal vývoz tovaru... Daňové orgány a všeobecné súdy v rozpore so znením § 37 ods. 3 zákona č. 289/1995 Z. z. podmienku vzťahu k zahraničnej osobe zúžili len na vzťah kúpnopredajný. Pokiaľ postup použitý dotknutými daňovými orgánmi nie je upravený jednoznačným a zrozumiteľným spôsobom vo všeobecne záväznej právnej norme, nemožno ho považovať za postup zákonný, a teda dovolený... Z uvedených dôvodov skutkové a právne závery Najvyššieho súdu SR uvedené

v rozsudku č. 3 Sžf/84/2008 sú arbitrárne, z ústavného hľadiska neudržateľné a majú za následok porušenie základného práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. 3 Sžf/84/2008 zo 4. decembra 2008 porušil základné právo Ing. M. F. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3 Sžf/84/2007 (správne má byť 3 Sžf/84/2008, pozn.) zo 4. decembra 2008 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Náhradu trov konania na ústavnom súde si sťažovateľ neuplatňuje.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie svojich označených práv konečným rozhodnutím vo veci jeho žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia daňového úradu č. 696/230/69384/07/Ball z 29. októbra 2007 a rozhodnutia daňového riaditeľstva sp. zn. I/223/2004-14149/2008/992517-r z 1. februára 2008, t. j. rozsudkom najvyššieho súdu.

Z obsahu sťažovateľovej argumentácie prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti je zrejmé, že podstata ním namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd spočíva predovšetkým v namietanej nesprávnosti skutkových a právnych záverov najvyššieho súdu obsiahnutých v napádanom rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sú podľa sťažovateľa arbitrárne a z ústavného hľadiska neudržateľné.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike (porovnaj čl. 142 ods. 1, čl. 124 a čl. 127 ods. 1 ústavy) vyplýva, že preskúvanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci patrí predovšetkým do právomoci všeobecných súdov.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani posudzovať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže posudzovať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúvanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov. V takom prípade ústavný súd považuje sťažnosti za zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Zjavná neopodstatnenosť teda znamená, že už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistí žiadnu reálnu možnosť porušenia základného práva alebo základnej slobody napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným

zásahom, prípadne postupmi, ktoré im predchádzali v konaní pred orgánmi verejnej moci, osobitne v konaní pred všeobecnými súdmi (IV. ÚS 43/04).

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06).

V konkrétnych okolnostiach danej veci je zásadnou otázkou posúdenie splnenia podmienok oslobodenia od dane z pridanej hodnoty podľa § 37 zákona o dani z pridanej hodnoty v prípade vývozu tovaru do zahraničia sťažovateľom. Úlohou ústavného súdu bolo skúmať, či v danom prípade najvyšší súd náležite vysvetlil, aké skutkové a právne úvahy ho viedli k potvrdzujúcemu rozsudku v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sľž 84/2008 a zároveň, či neboli relevantné ustanovenia zákona o dani z pridanej hodnoty aplikované spôsobom, ktorý by signalizoval porušenie označených práv sťažovateľa podľa dohovoru.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia rozsudku sp. zn. 3 Sľž 84/2008 uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu. Dôvody uvedené v odôvodnení rozsudku považuje za vecne správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza, že žalobca v prvom rade v rámci daňového konania nepredložil iné dôkazy ako daňové doklady, z ktorých vyplýva, že cenu predmetného motorového vozidla vyúčtoval faktúrou... odberateľovi E. H., Embassy of the Slovak Republic, manžel úradníčky. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynul jednoznačný záver, že Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky, ani Veľvyslanectvo Slovenskej republiky na U., neboli vlastníkami ani objednávateľmi predmetného vozidla.

Z tohto dôvodu je potrebné vyvodiť záver, že prišlo k nesprávnemu označeniu odberateľa v predmetnom daňovom doklade č. 11001142 zo dňa 08. 12. 2003, pretože kupujúcim a odberateľom predmetného vozidla bol slovenský občan, manžel úradníčky pracujúcej na Zastupiteľskom úrade Slovenskej republiky na U. a nie samotný zastupiteľský úrad. Kúpna cena za vozidlo bola vyplatená v hotovosti na území Slovenskej republiky, nešlo o platbu zo zahraničia, resp, o platbu organizačnej zložky tuzemskej osoby umiestnenej v zahraničí resp, zahraničnej osoby.

Z článku 49 vyhlášky č. 32/1969 Zb. o Viedenskom dohovore o konzulárnych stykoch, vyplýva, že konzulárni úradníci a konzulárni úradní zamestnanci a ich rodinní príslušníci, žijúci s nimi v spoločnej domácnosti, sú oslobodení od všetkých daní a poplatkov, a to osobných, alebo vecných, celoštátnych, oblastných alebo miestnych, s výnimkou nepriamych

daní, ktoré bývajú obvykle zahrnuté do ceny tovaru alebo služieb (písm. a/ ods. 1 článok 49 citovaného dohovoru).

Viedenský dohovor na predmetný prípad nebolo možné aplikovať, keďže sa vzťahuje na právne vzťahy konzulárnych úradníkov a ďalších osôb, vznikajúce na území tretích štátov, teda v mieste, v ktorom uvedené osoby vykonávajú diplomatickú službu. Je ale potrebné zdôrazniť, že ani Viedenský dohovor neumožňuje oslobodenie uvedenej kategórie osôb od nepriamych daní.

S poukazom na ust. § 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. odvolací súd konštatuje, že daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých vyúčtovanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov uvedených daňovým subjektom. V tomto prípade je nesporné, že žalobca dôkazné bremeno neunesol, nepredložil žiadne relevantné doklady, ktorými by preukázal, že plnenie vyúčtované vo faktúre v daňovom doklade... za predaj motorového vozidla zn. BMW 730d, na ktorom bol deklarovaný ako odberateľ Ambasáda Slovenskej republiky L. H., manžel úradníčky, bol reálnym odberateľom Zastupiteľský úrad Slovenskej republiky a nie L. H. Pokiaľ žalobca predával predmetné vozidlo Zastupiteľskému úradu SR, mal o tom predložiť v rámci administratívneho konania doklady, najmä mal preukázať s akou osobou o predaji automobilu zastupiteľskému úradu rokoval. Pokiaľ kúpnu zmluvu uzatvoril s L. H., tento nebol pracovníkom Zastupiteľstva SR na U., bol len manželom úradníčky. Z tohto možno vysloviť záver, že nebol oprávnenou osobou na konanie za zastupiteľský úrad, teda za organizačnú tuzemskej osoby umiestnenej v zahraničí. Rovnako v konaní nenavrhol vykonať konkrétne dokazovanie, ani neuviedol konkrétne ustanovenie zákona, ktoré by malo byť v tomto prípade porušené a to vo vzťahu k odvolacím dôvodom uvedeným v odvolaní, najmä vo veci zisťovania mechanizmu zabezpečovania automobilov pre pracovníkov diplomatického protokolu a ich rodinných príslušníkov.

V tomto prípade vydali daňové orgány zákonné rozhodnutia a krajský súd rozhodol vecne správne, keď žalobu zamietol, pretože zákon o dani z pridanej hodnoty v § 37 ods. 3 upravuje podmienky oslobodenia od dane v prípade vývozu tovaru do zahraničia tak že oslobodený je ten platiteľ, ktorý je predávajúci vo vzťahu k zahraničnej osobe alebo, ktorý je predávajúci vo vzťahu k organizačnej zložke tuzemskej osoby umiestnenej v zahraničí,

avšak žalobca v konaní nepreukázal, že by vývoz tovaru realizoval pre niektorú z uvedených osôb. Keďže výnimky musia byť v zákone formulované explicitne, odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi pri vývoze predmetného vozidla nevzniklo právo na oslobodenie od dane pri vývoze tovaru a preto správca dane postupoval zákonne, keď vydal preskúmané rozhodnutie zo dňa 29. 10. 2007.“

Po oboznámení sa s obsahom napádaného rozsudku najvyššieho súdu, s prihliadnutím na obsah rozsudku krajského súdu, ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný, dospel ústavný súd k záveru, že záver najvyššieho súdu o tom, že sťažovateľ nesplnil podmienky pre oslobodenie od dani z pridanej hodnoty vyžadované § 37 zákona o dani z pridanej hodnoty, je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, najvyšší súd k zásadným námietkam sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto ho aj ústavný súd považuje za ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľa považovať za neodôvodnené a napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť.

Najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou krajského súdu a jeho závery možno podľa názoru ústavného súdu považovať z ústavného hľadiska za udržateľné. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod zákonný obsah právnych noriem aplikovateľných v danej veci.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených (vrátane na vec sa vzťahujúcich rozhodnutí daňových orgánov, krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj relevantných podaní sťažovateľa) vyplýva, že sťažovateľom napádané rozhodnutia daňového úradu a daňového riaditeľstva, boli na základe žaloby sťažovateľa z 19. februára 2008 podrobené dvojínštancnej súdnej kontrole.

Postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani

oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu je zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), a preto ju ústavný súd z toho dôvodu odmietol už po jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2009